

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ 318 ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ Α΄ ΟΙΚ.
ΣΥΝΟΔΟΥ (27/5/2012)

Αγίου Ιωάννου του Ρώσου

Η Ομολογία και η Μεταφορά της πίστεως

Αγάλλεται σήμερα η Ρωσία, υμνολογεί η Καππαδοκία, πανηγυρίζει η Ελλάδα. Αυτά τα τρία κέντρα της Ορθοδόξου πίστεως και εμπειρίας έχουν συνθέσει, εδώ και πολλά χρόνια, έναν θαυμαστό διαυλο Ορθοδόξου προσκυνήσεως στη μνήμη του σήμερα εορταζομένου Οσίου Ιωάννου του Ρώσου, του Ομολογητού. Και γίνεται η σημερινή ημέρα αφορμή δοξολογίας του Θεού γιατί χάρισε στον τόπο μας και στην Εκκλησία μας ένα τέτοιο πρόσωπο, ο βίος και ομολογία του οποίου γίνονται παράδειγμα ζωής για όλους τους Χριστιανούς.

Μόνο που οι βίοι, των Αγίων όπως και του Οσίου Ιωάννου, δεν είναι λογοτεχνικά κείμενα, δημιουργήματα ποιητών και καλλιτεχνών του λόγου. Είναι κραυγές αγωνίας και αφύπνισης προς όλους εμάς που συνιστούμε την Εκκλησία του Χριστού. Γι' αυτό θα σταθούμε σε δύο μόνο σημεία της αγίας ζωής του, προκειμένου να βγάλουμε χρήσιμα και επωφελή συμπεράσματα, χρήσιμα για όλους μας. Το πρώτο είναι η ομολογία της πίστεως. Ο Άγιος πολέμησε στον Ρωσοτουρκικό πόλεμο, αιχμαλωτίστηκε από τους τούρκους και σύρθηκε ως δούλος, μέχρι το Προκόπι της Καππαδοκίας. Εκεί αγοράστηκε από έναν μουσουλμάνο άρχοντα, ο οποίος του ανέθεσε να φροντίζει τα ζώα του. Ήταν η εποχή που ο Ιωάννης δοκιμάστηκε σκληρά και βασανίστηκε για να εγκαταλείψει την πίστη του και έφθασε κοντά στο μαρτύριο για την αγάπη του Χριστού. Έμεινε, όμως, ακλόνητος και ο Θεός δεν επέτρεψε να μαρτυρήσει γιατί είχε άλλα σχέδια γι' αυτόν. Τον ευλόγησε με την χάρη της Ομολογίας και τον κατέταξε στην τιμημένη χορεία των Ομολογητών της πίστεως, οι οποίοι κατέχουν ισότιμη θέση με τους Μάρτυρες στη συνείδηση της Εκκλησίας, καθότι, όπως διδάσκει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, *«οι ομολογητές είναι κατά πρόθεσιν Μάρτυρες»*. Ο ομολογιακός τρόπος της ζωής του έγινε αφορμή να επισκιάσει η Χάρις του Θεού τον αφέντη του, ο οποίος κατάλαβε ότι ο Ιωάννης ήταν ξεχωριστός, ήταν όντως άνθρωπος του Θεού. Κι έτσι ο στάβλος που φύλαγε τα ζώα έγινε τόπος σωτηρίας για χιλιάδες Χριστιανών και Μουσουλμάνων της περιοχής, που κατέφευγαν στη χάρη του για να λάβουν νάματα ζωής αιωνίου.

Το δεύτερο σημείο σχετίζεται με την μεταφορά της πίστεως από τους Καππαδόκες Έλληνες του Προκοπίου, οι οποίοι στις αρχές της 3ης δεκαετίας του 20ού αιώνας, υπό βίαιες συνθήκες, αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις πατρογονικές τους εστίες και να βρεθούν στα

χώματα της Μητέρας Ελλάδος. Οι πρόγονοί μας εκείνοι δεν μετέφεραν, κατά τον ξεριζωμό, ούτε τις ιδιοκτησίες τους, ούτε τα πλούτη και τα υλικά αγαθά τους. Έφθασαν εδώ ρακένδυτοι, ταπεινωμένοι και εξουθενωμένοι, έχοντας, όμως, μαζί τους τον μεγαλύτερο θησαυρό τους, την Ορθόδοξη πίστη τους. Μετέφεραν τις ιερές Εικόνες τους, τα Λείψανα των Αγίων τους. Ναύλωσαν καράβι για να μεταφέρουν το άφθαρτο Σκήνωμα του Αγίου Ιωάννου στο νέο του σπίτι, στο Νέο Προκόπι Ευβοίας. Μετέφεραν την πίστη σε μια Ελλάδα που βίωνε τις πληγές δύο τρομερών ιστορικών περιπετειών και δραμάτων: του 1^{ου} Παγκοσμίου πολέμου και της Μικρασιατικής καταστροφής. Ήταν η εποχή του διχασμού και της εθνικής ταπείνωσης, κατά την οποία η πατρίδα μας είχε ανάγκη από προωθητική δύναμη. Αυτή τη δύναμη έφεραν οι πρόσφυγες, οι οποίοι αναγέννησαν τον τόπο μας, κομίζοντας πολιτισμό, γράμματα, Ελληνικό πνεύμα, κυρίως, όμως, την Ορθόδοξη πίστη, που εκείνη την εποχή βρισκόταν σε κατάσταση νάρκωσης.

Η ομολογία της πίστεως, αγαπητοί μου, που μάς διδάσκει ο Όσιος Ιωάννης, είναι ιερή υποχρέωση για όλους μας, όλες τις εποχές. Φαίνεται, όμως, δύσκολη στις μέρες μας γιατί ο Χριστός σήμερα θεωρείται από το πνεύμα του κόσμου ξεπερασμένος και παρωχημένος. Είναι, όμως, δύσκολη γιατί και εμείς οι Χριστιανοί φαίνεται πως έχουμε γίνει ένα με το πνεύμα του κόσμου και μετατρέψαμε τα ουσιαστικά της πίστεως σε τυπική θρησκευτικότητα, την Εκκλησία από κιβωτό σωτηρίας σε κοινό θρησκευτικό μάρφωμα, όπως και τόσα άλλα.

Ο Όσιος Ιωάννης, όμως, μάς διδάσκει ότι, όπως, οι Καππαδόκες πρόγονοί μας, έτσι κι εμείς πρέπει να κάνουμε και πάλι κέντρο της ζωής μας τον Χριστό και τους Αγίους. Να μιμηθούμε εκείνους που ανέστησαν τον τόπο όχι επειδή είχαν πλούτη και ευμάρεια υλική, αλλά θησαυρό πνευματικό, την πίστη και την ζωή της Εκκλησίας. Αν φθάσαμε σ' αυτό το τέλμα και το κατάντημα των ημερών μας, φθάσαμε γιατί ξεχάσαμε, γιατί κάναμε λάθος επιλογές και διαλέξαμε τα πλούτη του κόσμου αντί του θησαυρού του Χριστού. Μπορούμε, λοιπόν, όλα να τα μετασχηματίσουμε γύρω μας, όχι με το να γίνουμε, απλώς, καλοί Χριστιανοί και άνθρωποι, αλλά αυθεντικοί Χριστιανοί της αγάπης και της μετανοίας, αφού αποβάλλουμε κάθε ίχνος θρησκευτικής υποκρισίας από πάνω μας.

Αυτή την κραυγή αφύπνισης εκπέμπει σήμερα ο Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος, περισσότερο από κάθε άλλη χρονιά, καλώντας μας να καταλάβουμε τί είχαμε και τί χάσαμε, ποιοί ήμασταν και ποιοί γίναμε, αλλά και ποιοί μπορούμε να γίνουμε, για μάς και τον τόπο μας, αν αποφασίσουμε την ευεργετική επιστροφή στις πηγές της πίστεως και της αληθείας του Ιησού Χριστού, μέσα στην καθημερινή βίωση της Εκκλησιαστικής εμπειρίας. ΑΜΗΝ!